

РЕШЕНИЕ

№ 2551

гр. София, 16.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 18.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **13751** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145, ал. 2, т. 1 от АПК, във вр. с чл. 166 ДОПК във връзка с чл. 195б, ал. 1 и ал. 2, във вр. с чл. 194, ал. 1, т. 1, б. "а", във вр. с чл. 194, ал. 2 от Закона за водите /ЗВ/.

Делото е образувано по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от изпълнителния директор С. Д., чрез юриск. А. П., против акт за установяване на публично държавно вземане № 469/20.11.2019 г. на директора на Б. дирекция „И. район“, [населено място] /БДИБР/, с който на дружеството е установено публично задължение като дължима такса за водовземане по разрешително № 700/30.07.2009 г., подновено с разрешително № 1036/10.02.2006 г., продължено с решение № 3/03.01.2012 г., за периода 01.01.2015 г. - 31.12.2015 г., както следва: главница в размер на 1000,00 лв. (хиляда лева), ведно с дължимата липсва за периода на забава общо в размер на 369,22 лв. (триста шестдесет и девет лева и двадесет и две стотинки).

Жалбоподателят счита АУПДВ за незаконосъобразен, предвид липса на необходимите матриалноправни предпоставки за издаването му, както и че същият е неправилен, необоснован и постановен при съществени процесуални нарушения. Сочи се, че неправилно е определен размера на ползваните количества вода, при липса на мотиви в оспорения акт и с оглед липсата на съответно извършени замервания на същите. Исква се отмяна на процесният АУПДВ. В с.з. жалбата се поддържа от юриск. П., който претендира разноски по делото по списък в размер на 350 лева.

Ответникът – директорът на Б. дирекция „И. район“, [населено място], редовно уведомен, изразява становище чрез юриск. П., претендира разноски за юриск. възнаграждение.

СГП, редовно уведомена, не участва в съдебното производство.

Жалбата е подадена в 14 – дневен срок от адресат на неблагоприятен административен акт, поради което е процесуално допустима.

[фирма], ЕИК[ЕИК], е титуляр па разрешително за водовземане от подземни води разрешително № 700/30.01.2009 г., издадено от Директора на БД ИБР.

В процесният акт се сочи следното:

Съгласно Раздел „Такса за водовземане" на разрешително № 700/30.01,2009г. с титуляр на [фирма] е вменено следното: „На основание чл. 194 от Закона за водите за правото на водоползването се заплаща такса в размер определен в съответствие с Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС №177/24.06.2011 г., обн. ДВ бр. 50/01.07.2011 г., изм. ДВ бр. 3/10.01.2012 г. изм. ДВ. бр.3 от 10.01.2012 г., отм., но относима към периода за 2015 г. При извършена проверка от експерти на БД ИБР на 01.03.2016 г., обективирана в констативен протокол № Х-69/01.03.2016 г., във връзка с дължими такси по разрешително разрешително № 700/30.01.2009 г. с титуляр на [фирма] е констатирано, че:

Не е заплатена дължимата такса за водовземане от подземни води за периода 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г., която е в размер на 1 000,00 лв. (хиляда лева).

С писмо, изх. № ПО-02-93/01.03.2019 г., изпратено на основание чл. 195б, ал. 2, т. 3 от Закона за водите, [фирма] като титуляр на разрешително № 700/30.01.2009г., е поканена доброволно да заплати дължимата сума за периода 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г., е в размер Главница: 1000,00 лв. (хиляда лева), върху която следва да се начисли и дължимата лихва за периода на забава.

[фирма] е уведомено, че при неспазване на седемдневния срок за доброволно изпълнение, ще се предприемат действия за принудително събиране заедно с лихви и разноски от НАП по реда на ДОПК. Писмото е получено на 08.03.2019 г., видно от известие за доставяне - обратна разписка № ПО-02-93/06.03.2019 г., с бар код номер за идентификация ИД РЗ 4000 0252116 П.

[фирма] е възразило срещу начисляването на гореописаната сума, касаеща периода 2012-2015 г., вкл., предвид разпоредбата на чл. 171. ал. 1 от ДОПК, а именно: „Публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок".

Към датата на издаване на настоящия акт за установяване на публично държавно вземане [фирма] не е внасял суми по сметка на БД ИБР за заплащане на дължимите такси по разрешително № 700/30.01.2009г., издадено от Директора на БД ИБР, за периода 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г.

[фирма], с ЕИК[ЕИК], Седалище и адрес на управление: Област С., Столична община, [населено място], [улица], има парични задължения за разрешеното право за водовземане от подземни води по разрешително 700/30.01.2009г., за периода 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г., които са както следва:

- 01.01.2015г. - 31.12.2015г. - за водовземане от повърхностни води - 1 000 000 м³ х 0,001 лв./ м³= дължима главница: 1 000,00 лв. (хиляда лева), дължима лихва за периода от 01.04.2016г. до 20.11.2019г. в размер на 369,22 лв. (триста шестдесет и

девет лева и двадесет и две стотинки).

Дължимите такси по чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а" и на основание параграф 9 от ПЗРЗВ, за водовземане от подземни води, за периода 01.01.2012 г. до 31.12.2015 г., е изчислена въз

основа на установените водни количества и съобразно чл. чл. 1, т. 1, б. „а", чл. 3, ал. 1, чл. 6,

ал. 1 и ал. 2, чл. 8, ал. 2, посредством чл. 10, ал. 1, т. 5 от Тарифа за таксите за водовземане,

за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС №177/24.06.2011 г., обн. ДВ бр.

50/01.07.2011 г., изм. ДВ бр. 3/10.01.2012 г., изм. ДВ. бр.3 от 10.01.2012 г., отм., но относима

към периода за 2012-2015 г.

Органът приема, че не е заплатена дължимата такса за водовземане за общо дължима сума за периода 01.01.2015 г.-31.12.2015 г. по гореописаното разрешително, възлиза на - Главница - 1000,00 лв. (хиляда лева), ведно с дължимата липсва за периода на забава общо в размер на 369,22 лв. (триста шестдесет и девет лева и двадесет и две стотинки).

С процесният акт за установяване на публично държавно вземане № 469/20.11.2019 г. на директора на Б. дирекция „И. район“, [населено място] /БДИБР/, с който на дружеството е установено публично задължение като дължима такса за водовземане по разрешително № 700/30.07.2009 г., подновено с разрешително № 1036/10.02.2006 г., продължено с решение № 3/03.01.2012 г., за периода 01.01.2015 г. - 31.12.2015 г., както следва: главница в размер на 1000,00 лв. (хиляда лева), ведно с дължимата липсва за периода на забава общо в размер на 369,22 лв. (триста шестдесет и девет лева и двадесет и две стотинки).

По делото е прието, неоспорено от страните заключение по ССЕ от икономист – С. М., което съдът кредитира изцяло като компетентно изготвено. Съгласно същото:

Фактите и обстоятелствата, обективирани в констативен протокол № X-69/01.03.2016 г., сочат извършването на проверка от директора на Б. дирекция „И. район“, съгласно разпоредбата на чл. 194б, ал. 3 от Закона за водите, във връзка с дължими такси по разрешително разрешително № 700/30.01.2009 г. с титуляр на [фирма] като е констатирано, че:

Не е заплатена дължимата такса за водовземане от подземни води за периода 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г., която е в размер на 1 000,00 лв. (хиляда лева).

При извършените проверки, по записите от представените декларации в БД ИБР, са установени несъответствия с данните в подадените от [фирма] декларации по чл. 194б от Закона за водите за 2015 г. и установеното в процния АУАПД вземане за потребени количества вода.

По делото не се спори, относно размера на таксата за кубик вода, която е определена от адм. орган на 0,001 лева. Не се спори също така, че са подавани декларации от дружеството по чл. 194б от ЗВ за иззети/добити количества вода както и справки – отчети.

От правна страна:

По силата на чл. 162, ал. 2, т. 3 ДОПК, публични са държавните и общинските

вземания за такси, установени по основание със закон. Основанието за дължимост на такси за водоползване по разрешителното на жалбоподателя е регламентирано със ЗВ и те се заплащат, когато използването на водите се осъществява въз основа на издадени разрешителни или без основание. Законодателно е предвидено конкретния размер на дължимата такса да се определя с подзаконов нормативен акт. Механизмът на изчисляване на таксите в оспорения акт за установяване на държавно вземане е обвързан с текстовете на чл. 8, ал. 1, чл. 10, ал. 2 и параграф 1, т. 2 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 177 от 26.06.2011 г. - ДВ бр. 50 от 01.07.2011 г., изм. ДВ бр. 3 от 10.01.2012 г., в сила от 01.01.2012 г. /отм. с ПМС № 383/29.12.2016 г. / - относима и действаща към отчетните периоди от АУПДВ.

Правни основания за издаване на АУПДВ са: чл. 166 ДОПК, във връзка със Закона за водите - чл. 195б, ал. 1 и ал. 2, във вр. чл. 194, ал. 1 т. 1 б. "б", вр. с чл. 194, ал. 2 от Закона за водите, чл. 8, ал. 1, чл. 10, ал. 2 и параграф 1, т. 2 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 177 от 26.06.2011 г. - ДВ бр. 50 от 01.07.2011 г., изм. ДВ бр. 3 от 10.01.2012 г., в сила от 01.01.2012 г. /отм. с ПМС № 383/29.12.2016 г. / - относима и действаща към отчетните периоди от АУПДВ.

Съгласно чл. 194, ал. 1, т. 1, б. "б", във вр. с ал. 2 от ЗВ, за правото на използване на подземни води се заплаща такса за водовземане, която се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл. 117а от ЗВ /редакция към ДВ, бр. 65 от 11.08.2006 г. Таксата по ал. 1, т. 2 се определя на база отнетия обем вода, освен в случаите на водовземане от минерални води; редакция към ДВ, бр. 58 от 31.07.2015 г. Таксата по, ал. 1, т. 1, букви "а" и "б." се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл. 117а, съобразно периодите от обхвата на АУПДВ.

Според чл. 195б, ал. 1 и ал. 2 от ЗВ, вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси по този закон се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл. 166 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс. Актът се съставя въз основа на писмени доказателства, включващи: 1/ извлечения от сметките, по които постъпват таксите; 2/ платежни и други счетоводни документи, издадени от лицата, използващи водите; 3/ покана към лицето за доброволно изпълнение; 4/ констативни протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението.

Съгласно разпоредбата на чл. 194б, ал. 4 от ЗВ: „Когато в декларацията по ал. 1 се установят несъответствия с информацията по ал. 3, които засягат основата и размера на определената такса, директорът на басейновата дирекция издава акт за установяване на публично държавно вземане, с който се коригира декларацията. Актът се съобщава на задълженото лице.“

АУПДВ е издаден в предвидената писмена форма, при наличие на изложени фактически и правни основания и въз основа на писмени документи, съгласно чл. 195б, ал. 2 от ЗВ.

За откриване на процедурата по издаване на административния акт, жалбоподателят е уведомен с покана за доброволно изпълнение, в която е посочено, че производство ще бъде открито, ако не се изпълни задължението си в указания 7- дневен срок от получаване на поканата. С поканата е изпратен КП за извършената документална проверка.

Съдът намира, че АУПДВ е издаден в противоречие с кумулативно – предвидените елементи на материалната норма на чл. 195б, ал. 2 от ЗВ - налице е констативен протокол от извършения контрол за изпълнение на задължението и покана към лицето за доброволно изпълнение. Липсва обаче обсъждане на представени от дружеството декларации по чл. 194б, ал. 1 от ЗВ и реален анализ на извършеното изземване/добиване на подземни води. Липсва реален анализ на потреблението на вода, в съответствие с представените в преписката доказателства и направените възражения в тази посока от жалбоподателя.

Адм. орган е пропуснал да извърши проверка на подадените декларации и на основание чл. 194б, ал. 4 от ЗВ, ако установи в декларациите по ал. 1 несъответствия с информацията по ал. 3, които засягат основата и размера на определената такса и в този случай да издаде, на основание на тази законова разпоредба акт за установяване на публично държавно вземане, с който да коригира декларациите. Това производство е напълно различно от проведеното производство по реда на чл. 195б от ЗВ, което е направил адм. орган. Последното се провежда в случаите, когато не са подадени въобще декларации за водоползване, както и в случаите на възвл в сила акт за корекция на подадените декларации по реда на чл. 194б, ал. 4 от ЗВ.

Следва да се има предвид, че проверката по чл. 194б, ал. 2-4 е съвсем различна и всеобхватна и задължително включва, на основании, ал. 3 следните действия: проверка на информацията по ал. 1 и съответствието ѝ със:

1. резултатите от собствения мониторинг;
2. показанията на измервателните устройства, и
3. резултатите от извършения през годината контрол.

Проверката на показанията на измервателните устройства не е извършвана, въпреки наличието им. Дружеството въобще не е уведомявано за започнало производство по този ред и за предстояща проверка на тези изм. устр. Непровеждането на процедура по реда на чл. 194б, ал. 2-4 от ЗВ, а провеждането ѝ по друг адм. ред – чл. 195б, при липса на нормативно основание за това, представлява съществено нарушение на адм. – производствените правила. При липсата на проверка на изм. устройства, това несъмнено води и до неточно установяване на потребените количества вода, респ. до нарушение на материалния закон, с оглед неправилното установяване на количеството употребена вода, респ. дължимата сума за същата.

В този смисъл е допуснато съществено нарушение на адм.-производствените правила и по конкретно – разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 от АПК, изискваща изясняване на спорните обстоятелства и събиране на съответните доказателства преди издаване на адм. акт. Възприетият начин за определяне на таксата на иззетото количество вода от адм. орган е незаконосъобразен, лишен от правно основание и не се възприема от настоящия състав на съда. Правното съдържание на таксата като данъчен инструмент е заплащане на определена услуга, съгласно реалната ѝ стойност като същата не представлява нито административна санкция/глоба, нито данъчно задължение, което да се определя по силата на дискрецията, предоставена на адм. орган по силата на закона.

В допълнение следва да се отбележи, че размерът на лихвата върху посочената главница не е определен по съответния ред от адм. орган като неговата воля в този аспект е неясна, което също така представлява основание за отмяна на инд. адм. акт на процесуално основание, предвид невъзможността на дружеството – жалбоподател да се запознае с размера на търсеното му задължение, респ. ограничено е

чувствително правото му на защита.

Предвид установените факти от значение за спора, следва извод, че са налице основанията на чл. 146 АПК за отмяна на оспорения АУПДВ - актът е издаден при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби, поради което следва да бъде отменен.

При изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, при своевременно направено искане от проц. представител на жалбоподателя за присъждане на разноски, съдът дължи произнасяне в тази посока като ги присъди в пълен размер, предвид липсата на възражение за прекомерност и съгласно списъка, а именно: 350 лева от които: депозит за ССЕ – 300 лева и 50 лева д.т., общо 350 лева.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от изпълнителния директор С. Д.,

АКТ за установяване на публично държавно вземане № 469/20.11.2019 г. на директора на Б. дирекция „И. район“, [населено място] /БДИБР/, с който на дружеството е установено публично задължение като дължима такса за водовземане по разрешително № 700/30.07.2009 г., подновено с разрешително № 1036/10.02.2006 г., продължено с решение № 3/03.01.2012 г., за периода 01.01.2015 г. - 31.12.2015 г., както следва: главница в размер на 1000,00 лв. (хиляда лева), ведно с дължимата липсва за периода на забава общо в размер на 369,22 лв. (триста шестдесет и девет лева и двадесет и две стотинки);

ОСЪЖДА Б. дирекция „И. район“, [населено място] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сума в размер на 350 /триста и петдесет/ лева, разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: